

Πατριάρχης Ιεροσολύμων: Ο θανατηφόρος ιός του πολέμου δοκιμάζει τη Λωρίδα της Γάζας

[Πατριαρχεία](#) / [Πατριαρχείο Ιεροσολύμων](#)

Στην σκληρότητα και τον θανατηφόρον ιόν του πολέμου ο οποίος δοκιμάζει εδώ και μήνες τη Μέση Ανατολή και τη [Λωρίδα της Γάζας](#) αναφέρθηκε, μεταξύ άλλων, ο Πατριάρχης Ιεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος, ο οποίος προέστη της Θείας Λειτουργίας την Κυριακή του Παραλύτου, 26 Μαΐου, στον Ιερό Ναό Αγίου Γεωργίου της πόλης Ρέινε κοντά στη Ναζαρέτ.

Με τον Μακαριώτατο συλλειτουργήσαν ο Μητροπολίτης Ναζαρέτ κ. Κυριακός, οι Αρχιεπίσκοποι Κωνσταντίνης κ. Αρίσταρχος και Μαδάβων κ. Αριστόβουλος, καθώς και Αγιοταφίτες Πατέρες.

Μετά το πέρας της Θείας Λειτουργίας ακολούθησε δεξίωση. Εκεί, μεταξύ άλλων, **ο Πατριάρχης κ.κ. Θεόφιλος** μίλησε για την εορτή της ημέρας και τη θεραπεία του παραλυτικού ενώ για την κατάσταση στη Μέση Ανατολή και τον πόλεμο σημείωσε: *“Ο κόσμος όλος καί ιδιαιτέρως ή περιοχή ήμῶν τῆς Μέσης Ἀνατολῆς καί τῆς Λωρίδος τῆς Γάζης, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, δοκιμάζεται ἀπό τήν σκληρότητα καί τόν θανατηφόρον ἰόν τοῦ πολέμου καί τοῦ καταναλίσκοντος πυρός αὐτοῦ (Πρβλ. Ἑβρ. 12-29). Τοῦτο ὀφείλεται εἰς τήν ἀλαζονείαν τοῦ βίου τῶν ἀνθρώπων (Πρβλ. Α΄ Ἰωάν. 2-16), ἀλλά καί εἰς τήν ἀμαρτίαν, ὡς κηρύττει ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Θεολόγος λέγων :” Πᾶς ὁ ποιῶν τήν ἀμαρτίαν καί τήν ἀνομίαν ποιεῖ καί ἡ ἀμαρτία ἐστίν ἡ ἀνομία” (Α΄ Ἰωάν. 3,4) Ἰδού λοιπόν διά τί ὁ ἰατρός τῶν ψυχῶν καί τῶν σωμάτων ἡμῶν Κύριος Ἰησοῦς Χριστός λέγει τῷ παραλυτικῷ ” Ἴδε ὑγιῆς γέγονας μηκέτι ἀμάρτανε, ἵνα μή χειρόν σοι τι γένηται”, (Ἰωάν. 5,14). Ἡμεῖς δέ ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, καλούμεθα ἵνα περιπατῶμεν εἰς τό φῶς τοῦ Χριστοῦ, εἰς Τόν Ὅποιον καί πιστεύομεν”, “ἵνα μή ἡ σκοτία ἡμᾶς καταλάβῃ”, (Ἰωάν. 12,35) Χριστός Ἀνέστη. Ἐτη πολλά καί εἰρηνικά”.*

[Πατήστε ΕΔΩ για να δείτε βίντεο](#)

Αναλυτικά το ανακοινωθέν της Αρχιεπισκοπής:

Τήν Κυριακήν τοῦ Παραλύτου, 13ην/ 26ην Μαΐου 2024, ἐωρτάσθη ὑπό τοῦ Πατριαρχείου τό θαῦμα τῆς θεραπείας τοῦ Παραλυτικοῦ ὑπό τοῦ Κυρίου, ὡς διηγεῖται αὐτό ὁ Εὐαγγελιστής Ἰωάννης (5,2-16) εἰς τήν Προβατικήν Κολυμβήθραν, τήν ἔχουσαν πέντε στοάς, παρά τόν Ναόν τοῦ Σολομῶντος.

Ὁ Κύριος διά τοῦ ζωοποιοῦ λόγου Αὐτοῦ συνέσφιγξε τά παραλελυμένα μέλη τοῦ κειμένου ἐν παραλυσίᾳ ἐπὶ τριάκοντα καί ὀκτώ ἔτη ἀνθρώπου καί ἔδωσεν Αὐτῷ τήν δύναμιν, ὥστε ἦρε τόν κράββατον αὐτοῦ καί περιεπάτει.

Τό θαῦμα τοῦτο ἐωρτάσθη εἰς τήν παρακειμένην τῇ Ναζαρέτ κώμῃ τοῦ Ρεῖνε.

Ὁ Μακαριώτατος ἐγένετο δεκτός ἐν θερμῇ ὑποδοχῇ ὑπὸ τῶν Προσκόπων, τῶν Ἱερέων καὶ τοῦ λαοῦ καὶ προεξῆρξε θείας Λειτουργίας εἰς τὸν ἐν τῇ κώμῃ ταύτῃ Ἱερόν Ναόν τοῦ Ἁγίου Γεωργίου, συλλειτουργούντων Αὐτῷ τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Ναζαρέτ κ. Κυριακοῦ τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντίνης κ. Ἀριστάρχου καὶ τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Μαδάβων κ. Ἀριστοβούλου, Ἁγιοταφιτῶν Ἱερομονάχων, ὧν πρῶτος ὁ Γέρων Καμαράσης Ἀρχιμανδρίτης π. Νεκτάριος, Ἀραβοφώνων καὶ Ρωσσωφώνων Πρεσβυτέρων, ἐν οἷς ὁ π. Συμεών, Προϊστάμενος τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ, ψαλλούσης δεξιὰ καὶ ἀριστερά ἀραβιστί καὶ ἑλληνιστί τῆς χορωδίας τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ τούτου.

Εἰς τό Κοινωνικόν τῆς θείας Λειτουργίας ὁ Μακαριώτατος ἐκήρυξε διὰ τοῦ κάτωθι κηρύγματος Αὐτοῦ:

“Ἐν τῇ Στοᾷ τοῦ Σολομῶντος, ἐκεῖ κατέκειτο πλῆθος τῶν ἀσθενούντων, καὶ μεσοῦσης τῆς Ἑορτῆς, εὗρεν ὁ Χριστός ὀκτώ καὶ τριάκοντα ἐτῶν παράλυτον κείμενον· δεσποτικῇ φωνῇ λέγει πρὸς αὐτόν· θέλεις ὑγιῆς γενέσθαι; ὁ ἀσθενῶν ἀπεκρίνατο· Κύριε, ἄνθρωπον οὐκ ἔχω, ἵνα, ὅταν ταραχθῇ τό ὕδωρ, βάλῃ με εἰς τὴν κολυμβήθραν· ὁ δὲ λέγει πρὸς αὐτόν· Ἄρόν σου τὴν κλίνην, ἴδε, ὑγιῆς γέγονας, μηκέτι ἀμάρτανε. Τῆς Θεοτόκου πρεσβείαις Κύριε, κατάπεμψον ἡμῖν τό μέγα ἔλεος”, ἀναφωνεῖ ὁ ὕμνωδός τῆς Ἐκκλησίας.

Ἀγαπητοί ἐν Χριστῷ Ἀδελφοί,

Εὐλαβεῖς Χριστιανοί,

Ὁ τάς νόσους καὶ πάθη ἰώμενος Θεός καὶ Σωτὴρ ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός συνήγαγε πάντας ἡμᾶς σήμερον, Κυριακὴν τετάρτην ἀπὸ τοῦ Πάσχα ἐν τῷ περικαλλεῖ τούτῳ Ναῷ τῆς ἐν Ρένε ἀξιεπαίνου Ρωμαιορθοδόξου Κοινότητος ὑμῶν, ἵνα εὐχαριστιακῶς

συνεορτάσωμεν τό ὑπό τοῦ Ἀγίου Ἰωάννου τοῦ Εὐαγγελιστοῦ μνημονευόμενον θαῦμα τῆς θεραπείας τοῦ παραλύτου ἀνθρώπου.

Εἰς τό σημερινόν Εὐαγγελικόν ἀνάγνωσμα διακρίνομεν δύο τινά: πρῶτον τόν ἐπί τριάκοντα καί ὀκτώ ἔτη ἔχοντα τήν ἀσθένειαν αὐτοῦ παράλυτον ἄνθρωπον, τόν ἐλπίζοντα τήν θεραπείαν αὐτοῦ εἰς τήν δύναμιν τοῦ Θεοῦ. “Ἄγγελος γάρ κατὰ καιρόν κατέβαινεν ἐν τῇ προβατικῇ κολυμβήθρᾳ καί ἐταράσσετο τό ὕδωρ· ὁ οὖν πρῶτος ἐμβάς μετά τήν ταραχήν τοῦ ὕδατος ὑγιής ἐγένετο ὥδήποτε κατείχετο νοσήματι”, (Ἰωάν. 5,4), λέγει ὁ Εὐαγγελιστής Ἰωάννης. Καί δεύτερον, τήν παρουσίαν τοῦ Ἰησοῦ ἐπί τοῦ τόπου τῆς προβατικῆς Κολυμβήθρας λέγοντος τῷ παραλύτῳ ἀνθρώπῳ: “θέλεις ὑγιής γενέσθαι; ἀπεκρίθη αὐτῷ ὁ ἀσθενῶν· Κύριε, ἄνθρωπον οὐκ ἔχω, ἵνα ὅταν ταραχθῇ τό ὕδωρ, βάλῃ με εἰς τήν κολυμβήθραν· ἐν ᾧ δέ ἔρχομαι ἐγώ, ἄλλος πρό ἐμοῦ καταβαίνει. λέγει αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς· ἔγειρε, ἄρον τόν κράβαττόν σου καί περιπάτει”, (Ἰωάν. 5, 6-8).

Κατά τούς ἐγκρίτους πατέρας τῆς Ἐκκλησίας, ὁ Χριστός ἐπιλέγει μεταξύ τῶν πολλῶν ἀσθενῶν τόν συγκεκριμένον παράλυτον, διά νά καταδείξῃ ὅτι ὁ ἄνθρωπος γενικώτερον εἶναι ἓνα μεγάλο τραῦμα ἀφ’ ενός καί ὅτι ὁ Λόγος τοῦ Θεοῦ, ὁ Χριστός, εἶναι μοναδικός καί ἀναμφισβήτητος ἰατρός τοῦ ἀνθρωπίνου σωματικοῦ καί ψυχικοῦ τραύματος, ὡς ἐναργέστατα λέγει ὁ ἅγιος Κύριλλος Ἱεροσολύμων: “ὅπου ἄν φανῇ Ἰησοῦς, ἐκεῖ καί ἡ σωτηρία · κἄν τε γάρ ἴδῃ τελώνην καθήμενον ἐπί τοῦ τελωνείου, τοῦτον Ἀπόστολον καί Εὐαγγελιστήν ποιεῖ, κἄν μετά νεκρῶν ταφῇ, νεκρούς ἐγείρῃ· καί τυφλοῖς μέν τό βλέπειν χαρίζεται, κωφοῖς δέ τό ἀκούειν. Καί τάς κολυμβήθρας περιέρχεται οὐ τάς οἰκοδομάς ζητῶν, ἀλλά τούς νοσοῦντας ἰατρεύων”. [Καί ἀπλούστερον· ὅπου φανῇ ὁ Σωτήρ ἐκεῖ καί ἡ σωτηρία τοῦ ἀνθρώπου. Πηγαίνει νά συναντήσῃ τόν Ματθαῖον τόν τελώνην καί ὄχι μόνον νά τόν κάνῃ μαθητήν Του, ἀλλά καί Ἀπόστολον καί Εὐαγγελιστήν. Ἀνασταίνει τούς νεκρούς, στούς τυφλοὺς χαρίζει τό φῶς, στούς κωφοὺς τήν δυνατότητα νά ἀκούουν. Περιέρχεται τίς κολυμβήθρες τοῦ νεροῦ, ὄχι τόσον διά νά θαυμάσῃ τά οἰκήματα, ἀλλά ” τούς νοσοῦντας ἰατρεύων”.

Τό ὅτι μέν ὁ ἄνθρωπος ἀποτελεῖ μέγα τραῦμα, δηλαδή νόσημα ψυχικόν καί σωματικόν, ὁ δέ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός εἶναι ὁ ἰατρός τοῦ ἀνθρώπου, συμμαρτυρεῖ καί ὁ ψαλμωδός λέγων: “Εὐλόγει ἡ ψυχὴ μου τόν Κύριον... τόν εὐΐλατεύοντα πάσας τάς ἀνομίας σου, τόν ἰώμενον πάσας τάς νόσους σου”, (Ψαλμ. 102, 1,3).

Μέ ἄλλα λόγια, ὁ Κύριος συγχωρεῖ καί θεραπεύει οὐχί μόνον τό ἠθικόν κακόν τούτέστιν τήν ἁμαρτίαν, ἀλλά καί τό φυσικόν κακόν τούτέστιν τήν νόσον.

Διό καί ἐπιτακτικῶς λέγει ὁ Ἰησοῦς τῷ παραλυτικῷ: “ἔγειρε, ἄρον τόν κράβατόν σου καί περιπάτει”, (Ἰωάν 5,8). Ἑρμηνεύοντες τόν Κυριακόν τοῦτον λόγον, ὁ μέν ἱερός Χρυσόστομος λέγει: “Οὐκ ἀνίστησι μόνον, ἀλλά καί τό κλινίδιον ἄραι

κελεύει, ὥστε καί τό γινόμενον πιστώσασθαι θαῦμα καί μηδένα νομίσαι φαντασίαν εἶναι τό γεγεννημένον ἢ ὑπόκρισις”, ὁ δέ ἅγιος Κύριλλος Ἀλεξανδρείας, “θεοπρεπές τό ἐπίταγμα καί τῆς ὑπέρ ἄνθρωπον δυνάμεως τε καί ἐξουσίας ἐναργεστάτην ἔχων τήν ἀπόδειξιν. Οὐ γάρ ἐπεύχεται τῷ κειμένῳ τῆς ἄρρωστίας τήν λύσιν, ἵνα μή κατά τινας φαίνοιτο καί αὐτός τῶν Ἀγίων Προφητῶν, ἀλλ’ ὡς τῶν δυνάμεων Κύριος ἐξουσιαστικῶς ἐπιτάττει γενέσθαι”.

Ὅντως τό γινόμενον θαῦμα, ἡ θεραπεία δηλονότι τοῦ Παραλυτικοῦ, δέν ἦτο φανταστική ἢ προσποιητή, ὁ δέ Χριστός ἐνήργησεν ὡς Κύριος τῶν δυνάμεων ἐξουσιαστικῶς καί οὐχί ὡς εἷς τῶν Προφητῶν. Αὐτήν ἀκριβῶς τήν ἀλήθειαν, ὅτι ὁ Ἰησοῦς Χριστός εἶναι “ὁ Βασιλεύς τῶν βασιλευόντων καί Κύριος τῶν κυριευόντων, ὁ μόνος ἔχων ἀθανασίαν, φῶς οἰκῶν ἀπρόσιτον, ὃν εἶδεν οὐδεὶς ἀνθρώπων, οὐδέ ἰδεῖν δύναται”, (Α΄ Τιμ. 6, 15- 16) κατά τόν θεῖον Παύλον, διαπρυσίως διακηρύττει καί ὁμολογεῖ ἡ Ἁγία ἡμῶν τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία κατά τήν τρέχουσαν ἐορτήν τῶν ἐορτῶν καί πανήγυριν τῶν πανηγύρεων τοῦ Πάσχα, τῆς λαμπροφόρου δηλονότι Ἀναστάσεως τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ. “Χριστός τό καινόν Πάσχα τό ζωόθυτον θῦμα, ἀμνός Θεοῦ ὁ αἵρων τήν ἁμαρτίαν κόσμου”, ἀναφωνεῖ μεγαλοφώνως ὁ ὕμνωδός τῆς Ἐκκλησίας.

Μετά ταῦτα εὐρίσκει αὐτόν [τόν Παράλυτον] ὁ Ἰησοῦς ἐν τῷ Ἱερῷ καί εἶπεν αὐτῷ: “Ἴδε ὑγιής γέγονας, μηκέτι ἁμάρτανε, ἵνα μή χειρόν σοι τι γένηται”, (Ἰωάν. 5,14). Σχολιάζων τόν λόγον τοῦτον τοῦ Ἰησοῦ, ὁ ἅγιος Κύριλλος λέγει: “διδάσκει δέ διά τούτων ὁ Κύριος ὡς οὐ μόνον εἰς τήν μέλλουσαν ἔσσεσθαι κρίσιν, ἀποθησαυρίζει Θεός τοῖς ἀνθρώποις τά πλημμελήματα, (Πρβλ. Ρωμ. 2, 5-6), μαστιγοῖ δέ ποικίλως ἔτι ζῶντας ἐν σώμασι καί πρό τῆς μεγάλης καί ἐπιφανοῦς ἡμέρας τοῦ πᾶσι δικάσοντος”, (Πρβλ. Πράξ. 2,20). Ὅτι δέ πολλάκις πληττόμεθα πταίοντες καί λυποῦντες τόν Θεόν ἐπιμαρτυρήσει βοῶν ὁ σοφώτατος Παῦλος:

[Καί ἀπλούστερον, μέ αὐτά τά λόγια ὁ Ἰησοῦς διδάσκει ὅτι ὁ Θεός ὅχι μόνον ἀποθησαυρίζει τῶν ἀνθρώπων τά πλημμελήματα διά τήν μέλλουσαν κρίσιν, ἀλλά ἐπίσης ὅτι Αὐτός μαστιγοῖ τοὺς ἀνθρώπους κατά διαφόρους τρόπους, ἐν ὧσιν οὗτοι εὐρίσκονται ἐν ζωῇ σωματικῶς πρό τῆς μεγάλης καί ἐπιφανοῦς ἡμέρας τῆς κρίσεως τῶν πάντων. Ὁ σοφώτατος Παῦλος θά μαρτυρήσῃ ὅτι πολλάκις πληττόμεθα, δοκιμαζόμεθα, ὅταν πταίωμεν καί λυποῦμεν τόν Θεόν]. “Διά τοῦτο ἐν ὑμῖν πολλοί ἀσθενεῖς καί ἄρρωστοι καί κοιμῶνται ἱκανοί· εἰ γάρ ἑαυτοὺς διεκρίνομεν, οὐκ ἂν ἐκρινόμεθα· κρινόμενοι δέ ὑπό τοῦ Κυρίου παιδευόμεθα, ἵνα μή σὺν τῷ κόσμῳ κατακριθῶμεν”, (Α΄ Κορ. 11, 30-32).

Μέ τόν λόγον Του, “ Ἴδε ὑγιής γέγονας, μηκέτι ἁμάρτανε, ἵνα μή χειρόν σοι τι γένηται”, (Ἰωάν. 5, 14) , ὁ Ἰησοῦς ἐπεσήμανεν εἰς τόν θεραπευθέντα καί ὑγιαίνοντα Παράλυτον τόν μέγαν κίνδυνον, τόν ὁποῖον ἐγκυμονεῖ ἡ ὑποτροπή, δηλαδή ἡ ἐπάνοδος εἰς τό ἁμαρτωλόν βίον ἢ καλλίτερον εἰπεῖν, ἡ ἐπανάληψις τῶν παραπτωμάτων τῆς ἁμαρτίας, τά ὁποῖα ἐπέφερον τήν σωματικήν καί ψυχικήν,

ἀλλά καί τήν ἀνίατον παραλυσίαν. Αἱ ἁμαρτίαι, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, συγχωροῦνται, ἐφ' ὅσον ἡ μετάνοια τοῦ ἀνθρώπου εἶναι εἰλικρινής. “Καρδίαν συντετριμμένην καί τεταπεινωμένην ὁ Θεός οὐκ ἐξουδενώσει”, (Ψαλμ. 50,19), λέγει ὁ ψαλμωδός. Παραμένουν ὅμως τά στίγματα τῆς ἁμαρτίας εἰς τήν ψυχήν, ὅπως παραμένουν καί εἰς τό σῶμα μετά ἀπό τήν θεραπείαν τῶν τραυμάτων, ὡς λέγει ὁ μέγας Πατήρ τῆς Ἐκκλησίας Ἀθανάσιος: “ὁ μετανοῶν τοῦ ἁμαρτάνειν παύεται, ἔχει δέ τῶν τραυμάτων τάς οὐλάς”, διά τοῦτο καί ὁ Ἅγιος Ἰσίδωρος ὁ Πηλουσιώτης ἐπισημαίνει τήν ἀλήθειαν ταύτην λέγων: “μή γάρ δὴ ἐπειδή ἀκούεις μετάνοιαν δεδύσθαι ἀδεῶς καί τό ἁμαρτάνειν χώρει ... διότι κἂν θεραπευθῇς, ἡ οὐλή ἐλέγχει τό πάθος” . [Καί ἀπλούστερον, μετά λοιπόν ἀπό τήν μετάνοιαν καί τήν ἐξομολόγησίν σου, μή προχωρεῖς δίχως δέος / φόβον διά νά ἁμαρτήσης. Διότι, καί ἂν πάλιν θεραπευθῇς, ἡ οὐλή δείχνει ὅτι κάποιον πάθος ἐτραυμάτισε τήν ψυχήν].

Μέ ἄλλα λόγια, μετά τήν ὑποτροπήν ἡ ψυχή σκληρύνεται καί ἡ μετάνοια γίνεται πολύ δύσκολη, ὡς ἐρμηνεύει ὁ Ἅγιος Θεοφύλακτος λέγων: “Ὁ γάρ μηδέ τῇ προτέρᾳ τιμωρίᾳ βελτιωθείς ἐπὶ μείζονα ἄγεται κολαστήρια ὡς ἀναίσθητος καί καταφρονητής”. Αὐτός ὁ ὁποῖος δέν ἐκαλυτέρευσε τόν ἑαυτόν του ἀπό τήν προηγούμενην τιμωρίαν ὁδηγεῖται σέ χειρότερα κολαστήρια ὡς ἀναίσθητος καί καταφρονητής]. Διό καί ἡμεῖς, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, παρακαλέσωμεν Κύριον τόν Θεόν ἡμῶν τόν ἀπ' αἰώνων ἐγείραντα νεκρούς καί μετά τοῦ ὕμνωδοῦ εἴπωμεν: “Παράλυτον ὡς ἡγείρας Χριστέ, τήν παρειμένην μου ψυχήν ὑγίωσον, παραβάσεις, καί βαδίζειν με τάς σάς ὀρθάς εὐόδωσον τρίβους”. Ἀμήν. Χριστός Ἀνέστη.

Ὁ Μακαριώτατος προσεφώνησεν καί εἰς τήν δεξίωσιν διά τῆς κάτωθι προσφωνήσεως Αὐτοῦ:

“Μετά χαρᾶς εὐχαριστοῦντες τῷ Θεῷ καί πατρί τῷ ἱκανώσαντι ἡμᾶς εἰς τήν μερίδα τοῦ κλήρου τῶν ἀγίων ἐν τῷ φωτί, ὃς ἐρρύσατο ἡμᾶς ἐκ τῆς ἐξουσίας τοῦ σκοτόντος καί μετέστησεν εἰς τήν βασιλείαν τοῦ υἱοῦ τῆς ἀγάπης αὐτοῦ, ἐν ᾧ ἔχομεν τήν ἀπολύτρωσιν, τήν ἄφεσιν τῶν ἁμαρτιῶν”. (Κολ. 1,11-14), κηρύττει ὁ μακάριος Παῦλος.

Σεβαστοί Πατέρες καί ἀδελφοί,

Ἐντιμότατε Πρόεδρε καί ἀξότιμα μέλη τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ Συμβουλίου,

Ἀγαπητοί ἐν Χριστῷ ἀδελφοί,

Ἡ σημερινή μεθ’ ὑμῶν Πασχάλιος Σύναξις πληροῖ χαρᾶς καί ἀγαλλιᾶσεως τήν καρδίαν ἡμῶν. Καί τοῦτο, διότι διακρίνομεν ὅτι καίτοι ὀλίγοι ἀριθμητικῶς,

ἀκατάσειστον ἐπὶ τῷ Θεῷ, Ὃς ἐρρύσατο ἡμᾶς ἐκ τῆς ἐξουσίας τοῦ σκότους”, (Κολ. 1,13), τὴν ἐλπίδα τοῦ φωτός τῆς Ἀναστάσεως ἔχετε.

Ἡ ἀγία ἡμῶν τῶν Ἱεροσολύμων Ἐκκλησία, πηγή οὕσα τοῦ ἀνεσπέρου φωτός τῆς τριημέρου Ἀναστάσεως Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν, ἀλλὰ καὶ μητέρα ἀπασῶν τῶν Ἐκκλησιῶν, κηρύττει καὶ καταγγέλλει ἀκαταπαύστως καὶ ἀδιακόπως διὰ μέσου τῶν αἰώνων, Χριστόν Ἐσταυρωμένον καὶ Ἀναστάντα οὐχὶ μόνον εὐαγγελικῶς καὶ πνευματικῶς, ἀλλὰ αἰσθητῶς καὶ φυσικῶς. “Ὁ ἦν ἀπ’ ἀρχῆς, ὃ ἀκηκόαμεν, ὃ ἐώρακάμεν τοῖς ὀφθαλμοῖς ἡμῶν, ὃ ἐθεασάμεθα καὶ αἱ χεῖρες ἡμῶν ἐψηλάφησαν, περὶ τοῦ λόγου τῆς ζωῆς”, (Α΄ Ἰωάν. 1,1) κατὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Εὐαγγελιστοῦ καὶ Θεολόγου.

Τό Ρωμαιο-Ὁρθόδοξον Πατριαρχεῖον Ἱεροσολύμων, τοὔτέστιν ἡ Ἐκκλησία τῶν Ἱεροσολύμων, εἶναι τό Σῶμα τοῦ Χριστοῦ, ἡμεῖς δέ πάντες κληῖρος καὶ λαός, εἴμεθα τὰ μέλη τοῦ σώματος Αὐτοῦ ἀφ’ ενός καὶ τό “λεῖμμα κατ’ ἐκλογὴν” (Ρωμ. 11, 5) ἀφ’ ἐτέρου.

Τό δέ τοῦτο “λεῖμμα κατ’ ἐκλογὴν” δέν εἶναι ἄλλο ἀπὸ τόν πιστόν λαόν τοῦ Θεοῦ τόν καταγγέλλοντα τὴν βασιλείαν τοῦ Υἱοῦ τῆς ἀγάπης, τῆς εἰρήνης καὶ τῆς δικαιοσύνης. “Ὁ Θεός ἀγάπη ἐστὶ καὶ ὁ μένων ἐν τῇ ἀγάπῃ ἐν τῷ Θεῷ μένει καὶ ὁ Θεός ἐν αὐτῷ”, λέγει ὁ Εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης, (Α΄ Ἰωάν. 4,16). Ὁ δέ Ἅγιος Ἰάκωβος ὁ Ἀδελφόθεος, ἐπικαλούμενος τὴν ὑπομονὴν τοῦ Ἰώβ λέγει: “καὶ τό τέλος Κυρίου εἶδετε, ὅτι πολυεύσπλαγχνός ἐστιν ὁ Κύριος καὶ οἰκτίρμων”, (Ἰακ. 5,11).

Αὐτὴν ἀκριβῶς τὴν ἄπειρον ἀγάπην, φιλανθρωπίαν καὶ εὐσπλαγχνίαν εὐαγγελίζεται ἡ ἀγία ἡμῶν Ἐκκλησία, διὰ τῆς ἐορτῆς τῆς μνήμης τοῦ θαύματος τοῦ παρὰ τῇ προβατικῇ Κολυμβήθρᾳ εὐρισκομένου παραλύτου ἀνθρώπου, τοῦ ἐπὶ τριάκοντα καὶ ὀκτὼ ἔτη ἔχοντος τὴν ἀσθένειαν αὐτοῦ. (Πρβλ. 3,15).

Ὁ κόσμος ὅλος καὶ ἰδιαιτέρως ἡ περιοχὴ ἡμῶν τῆς Μέσης Ἀνατολῆς καὶ τῆς Λωρίδος τῆς Γάζης, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, δοκιμάζεται ἀπὸ τὴν σκληρότητα καὶ τόν θανατηφόρον ἰόν τοῦ πολέμου καὶ τοῦ καταναλίσκοντος πυρός αὐτοῦ (Πρβλ. Ἑβρ. 12-29). Τοῦτο ὀφείλεται εἰς τὴν ἀλαζονείαν τοῦ βίου τῶν ἀνθρώπων (Πρβλ. Α΄ Ἰωάν. 2-16), ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν ἁμαρτίαν, ὡς κηρύττει ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Θεολόγος λέγων :” Πᾶς ὁ ποιῶν τὴν ἁμαρτίαν καὶ τὴν ἀνομίαν ποιεῖ καὶ ἡ ἁμαρτία ἐστὶν ἡ ἀνομία” (Α΄ Ἰωάν. 3,4) Ἰδοὺ λοιπόν διὰ τί ὁ ἱατρός τῶν ψυχῶν καὶ τῶν σωμάτων ἡμῶν Κύριος Ἰησοῦς Χριστός λέγει τῷ παραλυτικῷ ” Ἴδε ὑγιῆς γέγονας μηκέτι ἁμάρτανε, ἵνα μὴ χεῖρόν σοι τι γένηται”, (Ἰωάν. 5,14).

Ἡμεῖς δέ ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, καλούμεθα ἵνα περιπατῶμεν εἰς τό φῶς τοῦ Χριστοῦ, εἰς Τόν Ὅποιον καί πιστεύομεν”, “ἵνα μή ἡ σκοτία ἡμᾶς καταλάβῃ”, (Ἰωάν. 12,35) Χριστός Ἀνέστη. Ἐτη πολλά καί εἰρηνικά.

Ἀκολουθῶς ὁ Μακαριώτατος ἀπένειμεν εἰς τήν Κοινότητα τοῦ Ρεῖνε ωραιοτάτην εἰκόνα τῆς Θεοτόκου διά τήν προστασίαν τῆς ἐνορίας αὐτῶν.

Μετά ταῦτα, ὁ Μακαριώτατος ἡγίασε τό νέον κέντρον τῆς Κοινότητος, τό ὁποῖον ιδρύθη ἐπί γῆς, ἤν ἡγόρασε τό Πατριαρχεῖον, τό ὁποῖον ὠνομάσθη “Μακάρ Ρούμ”, ἥτοι “ ἡ Ἑστία τῆς Ρωμηοσύνης”.

